

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2017. november 16. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

### **v é g z é s t:**

A testi sértés büntette miatt I.rendű vádlott neve ellen indított büntetőügyben a **Szolnoki Törvényszék** 2017. június 26. napján kihirdetett **3.B.1391/2016/18.** számú ítéletét

#### **helybenhagyja**

azzal, hogy az első fokú eljárás során felmerült és a vádlott által fizetendő büntügyi költség összege helyesen: **267.230.- (kettőszázhatvanhétezer-kettőszázharminc) forint.**

Megállapítja, hogy I.rendű vádlott neve vádlott személyazonosító igazolványának száma: **személy igazolvány száma.**

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült **15.355.- (tizenötezer-háromszázötvenöt) forint** büntügyi költség megfizetésére az államnak, a Szolnoki Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

**A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.**

### **I n d o k o l á s**

Az elsőfokú bíróság I.rendű vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulata], és ezért mint visszaesőt 5 év szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, és hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetésből feltételes szabadságra nem bocsátható.

A kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendelte a vádlott által 2016. július 27. napjától 2016. augusztus 2. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről akként, hogy azok lefoglalását megszüntette és egy részük megsemmisítését, illetve **sértett neve** sértett, valamint a **önkormányzat neve**, továbbá a vádlott részére történő kiadását rendelte el.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 252.405.-Ft büntügyi költség megfizetésére.

Az első fokú ítélet ellen I.rendű vádlott neve vádlott és védője egyezően a büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.234/2017/1-II. számú átiratában a védelmi

fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. A tényállás helyesbítésére, kiegészítésére, a jogi indokolás helyesbítésére és kiegészítésére, valamint a bűnösségi körülményekre tett észrevételei mellett az első fokú ítélet helybenhagyását, valamint a vádlott személyazonosító okmánya számának az ítélet rendelkező részében való feltüntetését indítványozta.

I.rendű vádlott neve vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen a vádlott érdekében a büntetés enyhítése iránt bejelentett fellebbezését fenntartotta. Nyomatékos enyhítő körülményként indítványozta figyelembe venni a vádlott beismerő vallomását, továbbá azt, hogy bár büntetett előéletű, korábban erőszakos bűncselekményt nem követett el. A jelen eljárásban elbírált bűncselekmény egy ütéssel valósult meg, az ilyen jellegű ütés általában nem okoz ilyen súlyos sérülést, így a vádlott önmagából az ütésből nem feltételezhette, hogy ilyen súlyos eredmény származik, az életveszélyes sérülés okozására a vádlott szándéka nem terjedt ki. Mindezekre figyelemmel álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által kiszabottnál enyhébb büntetést kell alkalmazni a vádlottal szemben.

A fellebbviteli főügyészség képviselője és I.rendű vádlott neve vádlott a fellebbezési nyilvános ülésen nem vettek részt.

Az ítéletábra a fellebbezéseket alaptalannak ítélte, a fellebbviteli főügyészség átiratában írtakat osztotta.

Az első fokú ítélet ellen bejelentett fellebbezések folytán a Be. 348. § (1) bekezdése alapján eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást felülbírálta. Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság hatályaon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértés nélkül folytatta le a tárgyalást.

A törvényszék eleget tett tényállás-felderítési feladatának a vád elbírálásához szükséges körben és mértékben, további bizonyításnak helye nem volt. A vád tárgyát képező releváns tényekre nézve széles körű bizonyítást vett fel, és az annak során beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében is értékelte, mérlegelte.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget téve logikus, és az iratoknak nagyjából megfeleltethető részletes magyarázatát adta annak, hogy a tényállást miért a vádlott nyomozás során tett vallomása, **sértett neve, tanú1 neve, tanú2 neve, tanú3 neve és tanú4 neve** tanúk vallomásai, valamint az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján állapította meg.

Az mindössze annyiban szorult helyesbítésre, hogy I.rendű vádlott neve vádlott a nyomozás során, 2016. július 27. napján 23 óra 18 perckor megkezdett kihallgatásakor annyit vallott, hogy nem követett el bűncselekményt, ártatlanul van megbilincselve (nyom. iratok 398. oldal 2. bekezdés).

I.rendű vádlott neve vádlott nyomozás során tett vallomásaival kapcsolatban a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség álláspontját az ítéletábra mindenben osztotta. I.rendű vádlott neve vádlott gyanúsított ki hallgatásai egyikén sem volt jelen a védője, és a védő értesítéséről készült, nyomozati iratok 43-45. és 329. lapszámai alatti feljegyzésekből megállapítható, hogy a védő értesítése nem felelt meg a jogszabályi előírásoknak. A védő a kihallgatásokon nem jelent meg, amely körülményről a vádlottat tájékoztatták, aki ennek ismeretében, védője távollétében vallomást tett.

A 23/2003. (VI.24.) BM-IM együttes rendelet 9. § (2) bekezdése szerint a védőt értesíteni kell a hely és az időpont megjelölésével 24 órával a terhelt kihallgatásának időpontját megelőzően. A Szegedi

Ítélet tábla - fellebbviteli főügyészség által is hivatkozott - gyakorlata szerint a 24 órás időköz kizárólag az első kihallgatást követő kihallgatásokra vonatkozik, miután a fogva lévő terheltet 24 órán belül ki kell hallgatni, így 24 órával a kihallgatása előtt gyakorlatilag lehetetlen értesíteni a védőt. Így az első, 2016. július 27. napján tett gyanúsítottai vallomás törvényesen beszerezett bizonyítási eszköz.

A 2016. július 28. napján történt gyanúsítottai kihallgatáson rögzítettek szerint a vádlott beismerő nyilatkozatát elkövetését. Az azt rögzítő vallomás azonban eljárási szabálysértéssel beszerezett bizonyíték, miután a fent említett 24 órás értesítési időközre vonatkozó rendelkezés megsértésével került felvételre.

A Be. 78. § (4) bekezdés 3. fordulata alapján ugyanis nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközökből származó tény, amelyet a résztvevők eljárási jogainak lényeges korlátozásával szereztek meg.

Ugyancsak a - fellebbviteli főügyészség átiratában is hivatkozott - kialakult bírói gyakorlat szerint ilyen esetben azonban figyelemmel kell lenni arra is, hogy a terhelt később milyen tartalmú nyilatkozatot tett.

I. rendű vádlott neve vádlott 2016. július 29. napján az előzetes letartóztatás elrendelése tárgyában tartott ülésen védője jelenlétében fenntartotta a nyomozóhatóság előtt tett beismerő nyilatkozatát. Így, az utóbb megerősített korábbi beismerő nyilatkozat bizonyítékként felhasználható volt.

Az elsőfokú bíróság bizonyítékok értékelésével kapcsolatos indokolását az ítélet tábla annyiban is helyesbítette, hogy az első fokú ítélet 5. oldal 1. bekezdés első két sorában **tanú1 neve** tanú a folytatódó nyomozati nyilatkozatában azt vallotta, hogy „... ököllel megütötte ...” (nyomozati iratok 268. oldal alulról a 3. sor).

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az iratok egybehangzó adatai alapján mindössze az alábbiak szerint helyesbítette és egészítette ki.

A 2. oldal utolsó bekezdésében írt végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés próbaideje 2015. február 26. napjáig tartott.

A 3. oldal 3. bekezdését azzal egészítette ki, hogy a Karcagi Járásbíróság 5.Fk.457/2014/15. számú határozatával lopás vétsége és más **vagyron elleni - és nem személy elleni erőszakos -** bűncselekmények miatt szabta ki a büntetést. Ezen kiegészítés azért vált szükségessé, miután a vádlott ebből megállapíthatóan - nem különös - visszaeső. Ezen büntetés utolsó napja 2017. július 2. napja, a feltételes szabadságra bocsáthatóság 2017. március 13. napja, annak letelte 2017. július 2. napja. Ezen kiegészítés pedig azért volt szükséges, mert ezen feltételes szabadság hatálya alatti elkövetés miatt kellett a feltételes szabadság kedvezményéből kizárni a vádlottat.

Az első fokú ítélet 3. oldal 4. bekezdését akként helyesbítette, hogy a Karcagi Járásbíróság 2.Bpk.228/2016/2. számú határozata 2016. április 28. napján kelt és 2016. június 6. napján emelkedett jogerőre.

Az első fokú ítélet 3. oldal 5. bekezdését azzal egészítette ki, hogy a Karcagi Járásbíróság 11.Fk.737/2016/8. számú határozatával a vádlottat - vagyron elleni bűncselekmények miatt - mint különös visszaesőt ítélte börtönbüntetésre.

Az első fokú ítélet 3. oldal alulról a 2. bekezdését azzal egészítette ki, hogy a vádlott a

bűncselekmény elkövetését megelőzően pontosan meg nem határozható mennyiségű altató-nyugtató gyógyszert vett be (nyomozati iratok 225. lapszám alatti igazságügyi szakértői vélemény 7. oldal 7. bekezdés). Ugyanezen bekezdést akként helyesbítette, hogy a vádlott a bűncselekmény 2016. július 27. napján követte el.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása helyes és hiánytalan, és a fenti helyesbítésekkel és kiegészítésekkel együtt a másodfokú eljárásban a felülbírálat alapján képezte.

A megállapított tényállásból ez elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

A vádlott cselekményének jogi minősítése is helyes. Adós maradt ugyanakkor a törvényszék annak indokolásával, hogy a vádlott egyenes, vagy eshetőleges szándéka terjedt-e ki a sértett felső testére mért ökölütéssel a testi sérülés okozására, ugyanis azt is vizsgálni kell, hogy a vádlott tudattartalma az elkövetéskor mit fogott át. Abban helyesen foglalt állást a törvényszék, hogy az ökölrel a hasat ért közepes erőbehatás alkalmas volt súlyosabb - 8 napon túl gyógyuló - testi sérülés okozására. Mindezek következtében - miután a cselekmény jogszabályi minősítése körében a 2012. évi C. törvény (Btk.) 164. § (3) bekezdésére hivatkozott - megalapozott az elsőfokú bíróságnak az a jogi álláspontja, hogy a vádlott szándéka a bántalmazással súlyos testi sértés, akár 8 napon túl gyógyuló sérülés okozására is kiterjedt, abba belenyugodva bántalmazta a sértettet, amely a Btk. 7. § (2) bekezdése szerinti eshetőleges szándéknak felel meg.

A vádlott egy alkalommal, ökölrel, közepes erővel ütötte meg a sértett hasát, önhibából eredő bódult állapotban. A felső testre mért legalább közepes erejű ütés, figyelemmel a hasi tájékon lévő életfontosságú belső szervekre, amelyek közül a lép az egyik legsérülékenyebb, a súlyos sérülés okozásán túl életveszélyes sérülés előidézésére is alkalmas. Ilyen sérülés esetleges bekövetkezésével kellő gondosság esetén a vádlottnak is számolnia kellett volna, annak lehetőségét azonban azért nem látta előre, mert a tőle elvárható figyelmet és körültekintést elmulasztotta. Erre figyelemmel a bekövetkezett eredmény, az életveszélyes sérülés tekintetében a gondatlanság enyhébb formája, a hanyagsága (negligencia) állapítható meg.

Az ítélet tábla a fentiekkel is kiegészítette az első fokú ítélet jogi indokolását.

Helyesen állapította meg a törvényszék, hogy a vádlott visszaesőnek minősül.

Az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülményeket az ítélet tábla azzal helyesbítette, illetve egészítette ki, hogy a vádlott javára enyhítő körülményként vette figyelembe a - helyesen - bűnösség elismerésére is kiterjedő beismerő vallomását, míg további enyhítőként az életveszélyes eredmény tekintetében a gondatlanság enyhébb formáját, a hanyagságot.

Az alkalmazandó büntetési tételkeret I.rendű vádlott neve vádlott esetén 2-től 8 évig terjedő szabadságvesztés, az irányadó középérték pedig 5 év szabadságvesztés.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a fenti tételkereten belül I.rendű vádlott neve vádlott esetében a figyelembe vett további enyhítő körülmények mellett is a súlyosító körülmények túlsúlyban vannak, és nyomatékukban is meghaladják az enyhítő körülmények súlyát. Így a kiszabott 5 év szabadságvesztés olyan büntetés, amely a középértékkel megegyező mértékű, és annak lényeges enyhítése nem kerülhetett szóba a visszaeső vádlott esetén.

Az első fokú ítélet további rendelkezései törvényesek. Nem tévedett a törvényszék akkor sem,

amikor a vádlottat a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből kizárta azzal, hogy arra azért került sor, mert a vádlott a jelen eljárásban elbírált bűncselekményt a Karcagi Járásbíróság 5.Fk.457/2014/15. számú ítéletével, valamint a Karcagi Járásbíróság 5.B.92/2014/3. számú ítéletével kiszabott és végrehajtásában elrendelt, mint korábbi határozott ideig tartó szabadságvesztésekre ítéltése után és a végrehajtás befejezése előtt követte el.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a megállapította a vádlott személyazonosító igazolványának számát, továbbá pontosította az első fokú eljárás során felmerült és a vádlott által fizetendő bűnügyi költség összegét.

A fellebbezési eljárás során eredménytelenül fellebbezett vádlottat a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte az ítéletábla a kirendelt védő díjával kapcsolatban felmerült bűnügyi költség viselésére.

A végzés elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2017. november 16.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.  
a tanács elnöke

. Halász Edina s.k.  
előadó bíró

. Nagy Erzsébet s.k.  
bíró

A Szegedi Ítéletábla Bf.II.494/2017/8. számú végzése és a Szolnoki Törvényszék 3.B.1391/2016/18. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon **jogerős és végrehajtható.**

Szeged, 2017. november 16.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.  
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő